

ΑΡΙΘΜΟΣ: 1990/2013

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Α'

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Βασίλειο Μπάση, Πρόεδρο Εφετών, Αθανασία Στάγκου, Αλεξάνδρα Μπέλμπα, Εισηγήτρια, Εφέτες, και την Γραμματέα Βικτωρία Χορτατσιάνη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 24 Μαΐου 2013, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ : Δημητρίου Παπαμιχαήλ του Γεωργίου, κατοίκου Ν.Πόρων του Δήμου Δίου - Ολύμπου Ν.Πιερίας, ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου του δικηγόρου Χαράλαμπου Μπρουσκέλη [Δ.Σ.Κατερίνης], και

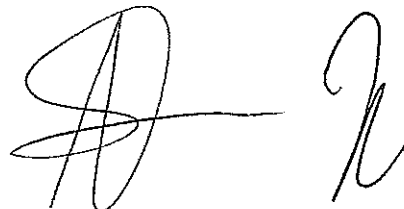
ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ : 1] αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2] αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ

ΣΥΝ.Π.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, και 3] αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ

ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με τον διακριτικό τίτλο «GRAMMO» που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Χρήστου Ματσιώρη [Α.Μ.5145].

Οι ενάγοντες με αγωγή κατά του εναγομένου [αρ.έκθ. κατάθεσης 957/110/2009] προς το Πολυμελές Πρωτοδικείο Κατερίνης, ζήτησαν ό,τι αναφέρουν σ' αυτήν. Το Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 156/2011 οριστική απόφασή του, με την οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται ο ως άνω εναγόμενος - εκκαλών με την έφεση [αρ. έκθ. Κατάθεσης 144/21-10-2011] ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά της οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων παραστάθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, και αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις, που κατέθεσαν.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΠΕΙΣΗΓΗΤΗΣ
Α

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

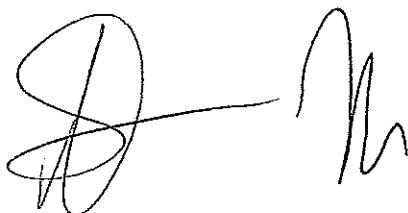
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Α. Κατά το άρθρο 528 ΚΠολΔ, όπως αυτό ίσχυε κατά το χρόνο δημοσίευσης της εκκαλουμένης απόφασης, οι διατάξεις του οποίου, κατά το άρθρο 72 παρ 4 του ν 3994/2011, εφαρμόζονται εν προκειμένω, «αν ασκηθεί έφεση από διάδικο που δικάστηκε σαν να ήταν παρών, η εκκαλουμένη απόφαση εξαφανίζεται μέσα στα όρια, που καθορίζονται από την έφεση και τους προσθέτους λόγους. Ο εκκαλών δικαιούται να προβάλλει όλους τους ισχυρισμούς, που μπορούσε να προτείνει πρωτοδίκως». Από τη διάταξη αυτή σαφώς προκύπτει ότι, παρά την κατάργηση των τεκμηρίων εκ της ερημοδικίας των διαδίκων, παραιτήσεως και ομολογίας της αγωγής, που θέσπιζαν τα άρθρα 271 και 272 ΚΠολΔ, μετά την οποία εξέλιπαν πλέον οι λόγοι για τη χορήγηση ανατιολόγητης ανακοπής και, κατ' επέκταση, εφέσεως με όμοια αποτελέσματα, εν τούτοις η ανωτέρω διάταξη διατήρησε ευθέως την έφεση κατά της ερήμην αποφάσεως, ως υποκατάστατο της ανατιολόγητης ανακοπής ερημοδικίας. Συνεπώς για την εξαφάνιση της πρωτοδίκου αποφάσεως, εφόσον αυτή εκδόθηκε

σαν να ήταν παρών ο διάδικος, δεν απαιτείται να ευδοκιμήσει προηγουμένως κάποιος λόγος της εφέσεως, αλλ' αρκεί η τυπική παραδοχή της, καθόσον αυτή έχει τα αποτελέσματα της

καταργηθείσας αναίτιολόγητης ανακοπής (βλ. ΑΠ 829/2008 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 884/2007 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1015/2005 ΕΛΔνη 46.1100, Εφαθ. 683/2008 ΕΛΔνη 2008.513), αδιάφορα αν πρόκειται για τακτική, ή ειδική διαδικασία, αφού και στις δύο η εκδίκαση της υπόθεσης περατώνεται σε μια συζήτηση, η δε τεκμαρτή ομολογία από την ερημοδικία είναι άγνωστη. Στην συγκεκριμένη περίπτωση με την από 27-3-2009 (α.α.κ 957/110/2009) αγωγή τους ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων νόμιμα συνεστημένοι, κατά το άρθρο 54 του Ν. 2121/1993, ότι ο πρώτος από αυτούς έχει μέλη μουσικούς, ο δεύτερος τραγουδιστές - ερμηνευτές και ο τρίτος παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, ή ήχου και εικόνας, καθώς και ότι ο καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί το μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία, δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 του προαναφερόμενου νόμου,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΗ

οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολο της τη σχετική, με αυτόν, κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών, που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς, από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους φορείς υλικών φορέων ήχου της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους- μέλη τους της αμοιβής αυτής. Ότι συνέταξαν από κοινού τα αναφερόμενα αμοιβολόγια, τηρώντας τους νομίμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσαν τον εναγόμενο, ο οποίος χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου, να προσέλθει σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, πλην, όμως, ο τελευταίος αρνείται να τους καταβάλει το ύψος της εύλογης αμοιβής, που οφείλει να πληρώσει, αν και στο μπαρ που διατηρεί στο

εκπέμπει

καθημερινά τραγούδια και μουσική και υλικούς φορείς ήχου, χρησιμοποιώντας ρεπερτόρια έργων

ελλήνων, οι οποίοι τους έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος, επί όλων των έργων τους, εκ των οποίων ενδεικτικά αναφέρονται τα έργα τους, αλλά και αλλοδαπών καλλιτεχνών, για λογαριασμό των οποίων, δυνάμει συμβάσεων αμοιβαιότητας, που συνήψαν με τους αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, έχουν αναλάβει την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής. Μετά ταύτα ζητούσαν να καθοριστεί οριστικά η εύλογη αμοιβή για καθένα από τα έτη 2005, 2006, 2007 και 2008 στο ποσό των 4.200 ευρώ και συνολικά στο ποσό των 19.992 ευρώ, συμπεριλαμβανομένου του αναλογούντος ΦΠΑ 19%, και να υποχρεωθεί να τους το καταβάλει με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, να καθοριστεί ότι από την αμοιβή αυτή το 50% δικαιούνται οι παραγωγοί των υλικών φορέων ήχου και από το υπόλοιπο 50%, δικαιούνται οι μουσικοί 25% και οι τραγουδιστές 25% και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά τα παραπάνω έτη, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να καταδικασθεί στη δικαστική τους δαπάνη. Επί της αγωγής αυτής

ΠΡΕΣΒΕΥΣΗ
ΑΠΟΡΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

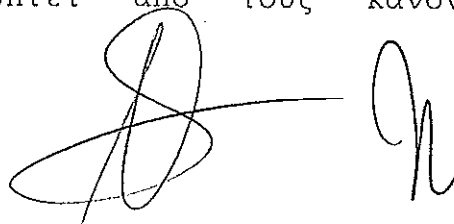
εκδόθηκε, ερήμην του εναγόμενου, ο οποίος δικάστηκε σαν να ήταν παρών, κατά την τακτική διαδικασία, η εκκαλουμένη υπ' αριθμ. 156/2011 οριστική απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου, με την οποία έγινε δεκτή εν μέρει η αγωγή και ως ουσία βάσιμη και ειδικότερα καθόρισε οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, για την περίοδο 2005-2008 στο συνολικό ποσό των 9.996 ευρώ, το οποίο ο εναγόμενος υποχρεώθηκε να καταβάλει στους ενάγοντες κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα σ' αυτήν, και να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με τους νόμιμους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά την ίδια ως άνω χρονική περίοδο. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται τώρα ο εναγόμενος, με την κρινόμενη έφεση του, για τους λόγους που αναφέρει στο δικόγραφο της και ζητεί την εξαφάνιση της, προκειμένου να απορριφθεί στο σύνολο της η αγωγή. Η έφεση αυτή ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρο 518 παρ 2 ΚΠολΔ). Κατά συνέπεια πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και, εφόσον ο εναγόμενος δικάστηκε ερήμην, να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση, ανεξαρτήτως αν είναι βάσιμοι κατ' ουσίαν οι λόγοι της εφέσεως, με τους οποίους προβάλλεται εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των

8 η σελίδα της υπ' αριθμ. 1990/2013 απόφασης

αποδείξεων, και οι οποίοι συνέχονται με τη διατυπωθείσα καθολική άρνηση της αγωγής, να κρατηθεί ακολούθως η υπόθεση από το Δικαστήριο τούτο και να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν η ανωτέρω αγωγή, η οποία, με το προαναφερθέν περιεχόμενο και αίτημα, είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1,2 παρ.1, 3, 46, 49, 54 παρ.1, 55, 56, 58 του νόμου 2121/1993, 74, 176, και 450 ΚΠολΔ και 901 επ ΑΚ.

Β. Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου [άρθρα 46 επ.] του Ν 2121/1993 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ["εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου], που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία, ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν, όμως, να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες, που

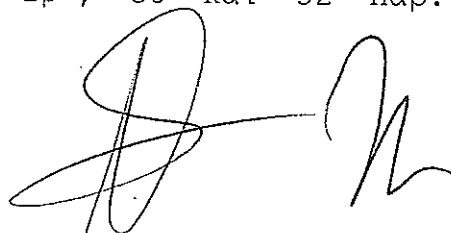
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΑΞΙΟΠΡΟΣΩΠΟΥ
Φ

αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προαναφερόμενου Ν 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες, που ερμηνεύουν, ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου, ή εικόνας, ή ήχου και εικόνας [οι λέξεις "ή εικόνας ή ήχου και εικόνας" διεγράφησαν με την παρ. 6 του άρθρου 81Ν 3057/2002, ΦΕΚ Α' 239/10.10.2002], που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση, με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές, ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία, ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή, που καθιερώνεται με την παραπάνω διάταξη του Ν 2121/1993, είναι ενιαία, με την έννοια ότι

προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερόμενων, σύμφωνα με την παρ. 2 του παραπάνω άρθρου 49 του Ν 2121/1993, είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες [αμοιβολόγιο], ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν.

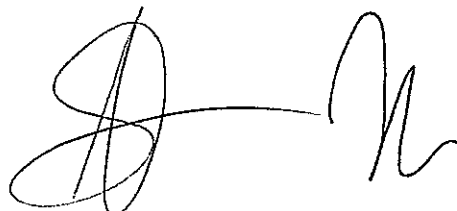
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΔΕΙΞΗΓΗΤΗΣ

2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων, ή εξόδων, ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού, που εκμεταλλεύεται το έργο, που προέρχονται από την εκμετάλλευση του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί, ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου, για την εφαρμογή της, ή τα έξοδα, που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα, με την αμοιβή, που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, ως προς την εύλογη αμοιβή, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, ή προστασίας, έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης, ή προστασίας όλων των έργων, ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι

έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες, ή ότι καλύπτονται, από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, ή συγγενικών προς τούτα, δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία, υπό το προΐσχυον δίκαιο, ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων [βλ. Μ.Θ. Μαρίνου "Πνευματική Ιδιοκτησία", δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλίνικου "Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα", δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276]. Από την παραπάνω, όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση "όλων των έργων", για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ'

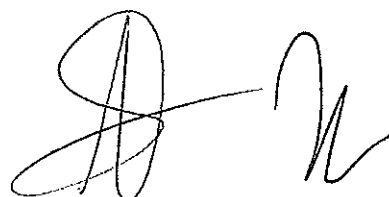
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αυτούς οι σχετικές εξουσίες, ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά, στο δικόγραφο της, όλων των δικαιούχων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] συγγενικών δικαιωμάτων, που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι, ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει, με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική, κυρίως, διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων, από το νόμο αυτό, αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο, από την προαναφερόμενη

διάταξη, στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο, από τη διάταξη αυτή, μαχητό τεκμήριο, λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] και του έργου αυτών, καθώς και το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί μέρους σχέσης, που συνδέει τους τελευταίους, με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νόμιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση, που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους [ημεδαπούς ή αλλοδαπούς].

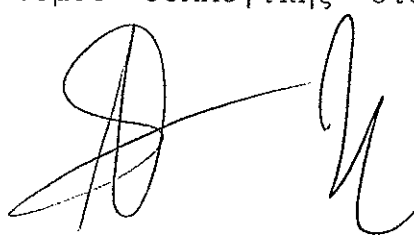
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΗΣ
Φ

Υπέρ της παραπάνω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1] Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος του, αφορώντας στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης, από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν 2121/1993, εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά, από το νόμο αυτό, σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2] Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμιά περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3] Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης, από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους

οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4] Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α] υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές, με τις αμοιβές των μελών του, αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής, ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής [άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ, δ' και ε' του Ν. 2121/1993], με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη, ή τα έργα των μελών του οργανισμού, ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή, ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται, ή μη, στην αλήθεια, β] υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης

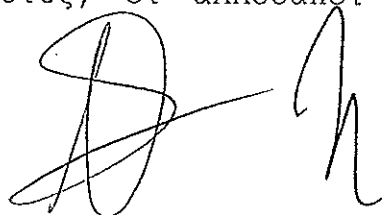
ΠΕΡΗΘΗΚΕ
ΔΕΙΞΗΓΗΤΗΣ
A

και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί, από δικαιούχο, ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση, που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 παρ. 4 του Ν.2121/1993], παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ] αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα, ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β' του Ν 2121/1993] και 5] το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές [όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8. και 9. του Ν 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν 146/1914 "περί αθεμίτου ανταγωνισμού" ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ], τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως

διάφορα σωματεία, ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα, για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου [βλ. ΕφΑΘ. 472/2009 Δημ.ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ. 2187/2008 Δημ.ΝΟΜΟΣ, Εφ.ΑΘ. 6265/2004 ΔΕΕ 2005,425, Μ.Θ.Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ.β, σελ.379, Καλλίνικου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 268, 275, 276, Ματθία "Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου" έκδ. 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Α. Πουλιάδη "Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών", έκδ. 1990, σελ. 13 επ., του ιδίου "Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο" Ελλ.Δνη 33,485 επ.]. Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΛΕΙΣΤΗΓΗΤΗΣ

συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα, ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα, που έχουν οι πρώτοι, προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα [βλ. Μ.Θ.Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία σελ. 302-303]. Πλέον αυτού, όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλ. οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών, ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», τη οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α] εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλ. τη

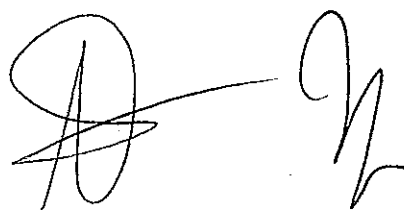
μεταχείριση, που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών [βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992] και β] παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές, ή εκτελεστές καλλιτέχνες, ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο, με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην, όμως, αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών, από την αρχική έκδοση, και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω διεθνή σύμβαση χώρα [βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992], γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία, που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα, που προέρχονται από τις μουσικά

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΛΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την, πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας, δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (Εφθ.εσ.929/2010, Εφθ.εσ.2187/2008 Δημ.ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω κατά τα άρθρα 340 και 345 εδ. α' Α.Κ. ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος, αν προηγήθηκε δικαστική, ή εξώδικη όχληση του δανειστή. Όταν πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής, σε περίπτωση υπερημερίας, έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας, που ορίζεται από το νόμο, ή με δικαιοπραξία, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία. Περαιτέρω κατά το άρθρο 346 Α.Κ. ο οφειλέτης χρηματικής οφειλής, και αν δεν είναι υπερήμερος οφείλει νόμιμους τόκους, αφότου επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει, ότι προϋπόθεση της υπερημερίας του οφειλέτη και της υποχρέωσης του εκ της αιτίας αυτής προς τοκοδοσία είναι το ληξιπρόθεσμο (απαιτητό) της χρηματικής οφειλής. Επίσης προϋπόθεση για την οφειλή νομίμων

(δικονομικών) τόκων, κατά το άρθρο 346 Α.Κ., είναι το ληξιπρόθεσμο του χρηματικού χρέους. Ειδικότερα επί της διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, πριν να προσδιοριστεί, με την αντίστοιχη διαπλαστική απόφαση, η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης χρήστης των ως άνω υλικών φορέων, που διαφωνεί με το προτεινόμενο, από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μέσω του συνταχθέντος, από αυτούς, σχετικού αμοιβολογίου, ποσό τη εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος, στο οποίο θα καθοριστεί, κατά τρόπο οριστικό, αυτή, από το δικαστήριο, αφού πριν από τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του το ύψος της είναι αόριστο αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος, της οποίας προσδιορίζει, κατά τα προαναφερθέντα, το καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσιδικία της διαπλαστικής απόφασης, που το προσδιορίζει και από την επίδοση της τελεσιδικίας, αυτής απόφασης, και όχι από την επίδοση της

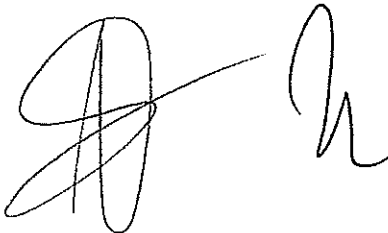
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αγωγής, και έτσι έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας, ή ανάλογα δικονομικούς τόκους, επί του ποσού της προσδιορισθείσας, οριστικά, εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, έστω και αν με την αγωγή, περί οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής, ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητείται η καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων, επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής, από την επίδοση της αγωγής αυτής, ή από προγενέστερο χρονικό σημείο (πρβλ ΑΠ 998/2006, 387/2002 δημ ΝΟΜΟΣ). Στην προκειμένη περίπτωση από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα των εναγόντων στο ακροατήριο του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, που περιέχεται στα ταυτάριθμα, με την εκκαλούμενη απόφαση πρακτικά, τα οποία προσκομίζονται, με επίκληση και του μάρτυρα του εναγομένου στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου, που περιέχεται στα ταυτάριθμα, με την παρούσα απόφαση πρακτικά και από όλα τα έγγραφα, που νομίμως επικαλούνται και προσκομίζουν οι ενάγοντες, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες είναι αστικοί, μη κερδοσκοπικοί, αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής

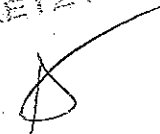
διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα, κατά το άρθρο 54, παρ 4 του νόμου 2121/1993 «για την πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα». Συγκεκριμένα δε ο πρώτος από τους ενάγοντες για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες-παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, ή και εικόνας, με τις προβλεπόμενες, από τον ως άνω νόμο, αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ιδίου νόμου. Επομένως, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται, κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ 2 και 58 του νόμου 2121/1993, να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση, ή προστασία των εξουσιών, που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους και δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία. Οι ενάγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικά, για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής, τόσο ημεδαπών, όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, αποδείχθηκε ότι οι ενάγοντες,

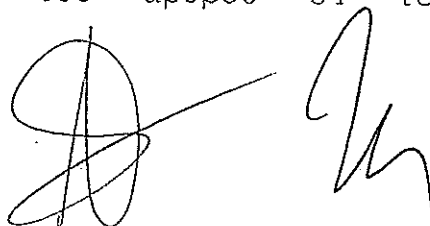
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά το γερμανικό «GVL», το σουηδικό «SAMI», το ρουμανικό «CREDIDAM», το ουγγρικό «EJI», το ισπανικό «AIE», το λιθουανικό «AGATA», το δανικό «GRAMEX», το ολλανδικό «NARMA», το βελγικό «MIKROCAM», το πολωνικό «STOART», το κροατικό «HUZIP», το αυστριακό «LSG», το ρωσικό «ROUPI», το βρετανικό «PAMRA», το εσθονικό «ESTONIAN PERFORMERS ASSOCIATION [EEL]”, το τσεχικό «INTERGRAM», το ουκρανικό «OBERIH», το γαλλικό «SPEDIDAM», τον εκπροσωπούντα βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες «RIGHTS AGENCY LET» κ.α., με βάση τις οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες, που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-

1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευση τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτερων μέσων επικοινωνίας, όπως το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην οικεία θέση της παρούσας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του νόμου 2054/1992, παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση των εναγόντων έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του νόμου 2121/1993, όπως, ήδη, προαναφέρθηκε, η λειτουργία δε καθενός από αυτούς, με τη σειρά, που αναφέρονται στην υπό κρίση αγωγή, εγκρίθηκε, αντιστοίχως, με τις υπ αριθμ. 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997 τεύχος Β), ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του νόμου

ΘΕΩΡΗΣΗ
ΑΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους, με βάση το ρεπερτόριο, που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες, που καλύπτουν και ενεργούν στο όνομα τους, για το μουσικό ρεπερτόριο, που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά τους κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων τους οι ενάγοντες συνέταξαν, από κοινού, αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ 3 του νόμου 2121/1993, στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις, πανελλαδικής κυκλοφορίας, εφημερίδες, «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2/5/03), «ΑΥΓΗ» (6/6/03) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2/5/03) και κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας, για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με τα αμοιβολόγια αυτά, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου, με δημόσια εκτέλεση, σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις, στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη, για την λειτουργία τους, όπως είναι τα κλαμπ, μπαρ κ.λ.π., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό, ανάλογα με την επιφάνεια της επιχείρησης. Έτσι, σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους για τα έτη

2005, 2006, 2007 και 2008 για χώρους, που λειτουργούν όλους τους μήνες του χρόνου, εμβαδού από 101 έως 200 τ.μ, η αμοιβή αυτή καθορίστηκε σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους, και σε ελάχιστο ποσοστό 4.200 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. ποσοστού 19%, για τη λειτουργία τους όλο το χρόνο. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και ο εναγόμενος, ο οποίος διατηρεί και εκμεταλλεύεται επιχείρηση κέντρου διασκέδασης-μπαρ, που βρίσκεται στο

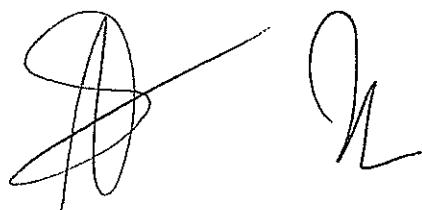
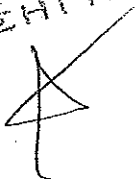
, με το διακριτικό τίτλο « > σε στεγασμένο χώρο περίπου 60 τμ και υπαίθριο στεγασμένο χώρο περίπου 100 τμ, όπως προκύπτει από την επικαλούμενη και προσκομιζόμενη, από τον ίδιο, κάτοψη του ως άνω καταστήματος, η οποία φέρεται να έχει συνταχθεί τον Ιανουάριο του έτους 2008 και επιβεβαιώνεται από την κατάθεση του μάρτυρα του ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου. Η επιχείρηση αυτή, η οποία λειτουργεί σε καθημερινή βάση και όλους τους μήνες του έτους, όπως επιβεβαιώνεται και από τα κατατιθέμενα, από τον ίδιο μάρτυρα, ότι κατά τους χειμερινούς μήνες προσφέρεται για χορούς διαφόρων συλλόγων, χρησιμοποιούσε κατά τα έτη 2005, 2006, 2007 και

ΘΕΩΡΗΣΗ
#ΕΙΣΑΓΗΓΗ
Α

2008 μουσικό και ξένο ρεπερτόριο, των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των εναγόντων, η χρήση του οποίου ήταν απολύτως απαραίτητη για την άσκηση του είδους της επιχείρησης του, καθώς και για την προσέλκυση και τη ψυχαγωγία των πελατών του. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι οι ενάγοντες προσπάθησαν να διαπραγματευτούν με τον εναγόμενο και να προβάλλουν τις αξιώσεις τους, για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής των δικαιούχων μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, πλην, όμως, απέτυχε η προσπάθεια διαπραγμάτευσης για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής τους. Η αμοιβή αυτή, επιμεριζόμενη, κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστά, στις προαναφερόμενες κατηγορίες, πρέπει να οριστεί σε ποσοστό 5% (και όχι 10% όπως ζητείται με την αγωγή), επί των ακαθαρίστων εσόδων του εναγόμενου για τα παραπάνω έτη (2005, 2006, 2007 και 2008), με βάση το οποίο και τους καταλόγους μουσικού ρεπερτορίου (τραγουδιών), που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος θα γίνει η πληρωμή, κατά τα ειδικότερα, στο διατακτικό, διαλαμβανόμενα, το οποίο, όμως, ποσό να μην είναι λιγότερο, σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματος του, από το ποσό των 2.100 ευρώ για καθένα από τα έτη 2005,

2006, 2007 και 2008. Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά, που αποδείχθηκαν, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως βάσιμη κατ'ουσίαν, κατά το αντίστοιχο αίτημα της και η εύλογη αμοιβή, που πρέπει να καταβάλει ο εναγόμενος στους ενάγοντες, για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στην παραπάνω επιχείρηση του, για καθένα από τα έτη 2005, 2006, 2007 και 2008 πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 2.100 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 19% ($2.100 \times 19\%$) ποσού, ύψους 399 ευρώ, οπότε το συνολικό ποσό της οφειλόμενης απ' αυτόν εύλογης αμοιβής για τα έτη 2005, 2006, 2007 και 2008 ανέρχεται στο ποσό των 9.996 ευρώ ($2.100 \text{ ευρώ} \times 4 = 8400 + 399 \times 4 = 1596$). Μετά δε την αφαίρεση του ποσού των 1050 ευρώ, που οι ενάγοντες δέχονται, με τις προτάσεις τους, ενώπιον του Πρωτόδικου Δικαστηρίου, ότι ο εναγόμενος κατέβαλε, σε εκτέλεση της υπ' αριθμ.259/2009 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης, με την οποία καθοριζόταν προσωρινά το ύψος της εύλογης ενιαίας αμοιβής, για την ίδια χρονική περίοδο, υποχρεούται πλέον να καταβάλει ποσό 8.946 ευρώ ($9.996 - 1050$). Τέλος, λαμβανομένου υπόψη ότι, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στη μείζονα σκέψη της παρούσας απόφασης, ο εναγόμενος

ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΑΙ
ΛΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

έχει υποχρέωση κατά το νόμο (άρθρο 56 παρ 4 του νόμου 2121/1993) να παραδίδει στους ενάγοντες οργανισμούς και μάλιστα, χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων, που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσης τους, πρέπει να γίνει δεκτό και το περαιτέρω αντίστοιχο αίτημα των εναγόντων, κατά το μέρος που αυτό κρίθηκε νόμιμο, και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας, να παραδώσει στους ενάγοντες τους ζητούμενους καταλόγους, για το επίδικο χρονικό διάστημα, συγκεκριμένα για τα έτη 2005, 2006, 2007 και 2008. Κατ' ακολουθία των προαναφερόμενων πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσιαστικώς βάσιμη η υπό κρίση αγωγή, να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που πρέπει να καταβάλλει ο εναγόμενος στους ενάγοντες για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε στην επιχείρησή του, κατά τα έτη 2005, 2006, 2007 και 2008, στο συνολικό ποσό των 9.996 ευρώ (2.100 ευρώ X 4 έτη= 8.400, πλέον ΦΠΑ 19% από 339 X 4 έτη=1596), να καθοριστεί, ως εύλογη αμοιβή, της κάθε κατηγορίας, που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο

50%, το 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος, μετά την αφαίρεση του ποσού των 1050 ευρώ, κατά τα παραπάνω, να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό ποσό των οκτώ χιλιάδων εννιακοσίων σαράντα έξι (8.946) ευρώ (9.996-1050), με το νόμιμο τόκο για το ποσό των 7.350 ευρώ (8.946-1596) από την επόμενη της προς αυτόν επίδοσης της παρούσας απόφασης και ποσό 1.596 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της εισπράξεως του προαναφερθέντος ποσού (8.946 ευρώ) και μέχρι την πλήρη εξόφληση του. Περαιτέρω, ο εναγόμενος, λόγω της εν μέρει ήττας του, πρέπει να καταδικαστεί στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματος τους (βλ. άρθρα 178 παρ 1, και 183 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας.

ΞΕΔΡΗΘΗΚΕ
ΚΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και ουσιαστικά την έφεση.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την υπ' αριθμ. 156/2011 οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου

ΚΡΑΤΕΙ την υπόθεση.

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' ουσίαν την από 27-3-2009 αγωγή.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει αυτή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημα του, για τα έτη 2005, 2006, 2007 και 2008 στο συνολικό ποσό των εννέα χιλιάδων εννιακοσίων ενενήντα έξι (9.996) ευρώ.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας, που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ της ενάγουσας, φορέα των παραγωγών (τρίτης ενάγουσας), και κατά το υπόλοιπο 50%, ποσοστό 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των μουσικών (πρώτου ενάγοντος) και ποσοστό επίσης 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των τραγουδιστών (δεύτερου ενάγοντος).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό ποσό των οκτώ χιλιάδων, εννιακοσίων σαράντα έξι (8.946) ευρώ, με το νόμιμο τόκο, για το ποσό των επτά χιλιάδων, τριακοσίων πενήντα (7.350) ευρώ, από την επόμενη της προς αυτόν επίδοσης της παρούσας απόφασης και

ποσό χιλίων πεντακοσίων ενενήντα έξι (1.596) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της εισπράξεως του προαναφερθέντος ποσού (7.350 ευρώ) και μέχρι την πλήρη εξόφληση του.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με όλους τους τίτλους των μουσικών έργων του ρεπερτορίου, που μετέδωσε στο κατάστημα του, κατά τα έτη 2005, 2006, 2007 και 2008.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εναγόμενο σε μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας τα οποία ορίζει στο ποσό των οκτακοσίων (800) ευρώ.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Κρίθηκε, και αποφασίσθηκε στη
στις 22 Ιουλίου 2013 και δημοσιεύθηκε στο
ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου σε έκτακτη
δημόσια συνεδρίασή του στις 28 Αυγούστου 2013
απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων
δικηγόρων τους, με παρούσα τη Γραμματέα.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Επειδή αυτός μετατέθηκε
ο αρχαιότερος της σύνθεσης
εφέτης.

